...stacus

...n Augustini: Vinculum Martis et Palladis.

VINCVLVM
MARTIS & PALLADIS.

nempe

Magnifici ac Generosi Domini

D. STANISLAI PONKIEWSKI

Tribuni Terræ Nurensis

A C

Magnificæ Dominæ

ALEXANDRÆ LASOCKA

Perillustris Magnifici ac Generosi Domini

D. VENCESLAI LASOCKI

Succamerarij Terræ Zakrocimensis,

LECTISSIMÆ FILIÆ

Neosponsorum.

In solenni Magnorum Hospitum Corona, Iisdem

A

JOANNE AVGVSTINO COLVMNA

Canon: Regul. Lat. Conuen. Cervenensis Professo.

Extemporaneo plausu

OBLATUM

A N N O

Vinculo Carnis Humanæ adstricti Dei 1685.

NA PRZEZACNE KLEYNOTY
Ich Mośćiow Pánow
Pońkiewſkich y Láſockich.

Tylko teß to Fortunie, cney Bogini wádźi,
Ze kto ſie ná niey wſpiera, ráda tego zdrádźi.
Czemu? bo śliſka; káżdy odpowie mi ſnádnie,
A ktoż ná gołym ledźie, predko nie vpádnie.
Zacna Paro, w twym Domu (niechſie iák chce ćiſka)
Dwiemá Podkowy wſpárta, niemoże bydz śliſka.

AD
Magnificum Dominum Neosponsum
PRÆFATIO.

DEcuit me tam ad festiuas Hymenæi faces, quàm ad Illustre Tuum Nomen nouos addere ignibus ignes Magnifice Domine Neosponse. Scilicet Martialis Tuus animus, non solùm hostes sub iugum nouit mittere; qui æque rudes terrarum colonos, ac eruditorum calamos, suo Nomini pridem didicit reddere vectigales; imo æternum fœderatos: quia Gentilitium Tuum Insigne (amorem in Patrio sonans idiomate) ita Martios in Te attemperauit spiritus, vt positis etiam armis, solo gratiarum comitatus agmine, deuota Tibi expugnes pectora: & si non victorem Mundi Alexandrum, certe victorem Tui ipsius Alexandram, in gratiosissimum Tuum Nomen iurare cogas. Et sane, iuuat post fulmineos Bellorum fragores, ad serenioris exortum lucis exasperatos hostium cladibus vultus, dulciori æterni amoris exhilarare imagine: & à tristi morientium eiulatu, ad Hymenæi festiua hilaria; à lituorum ferriq; inamœno strepitu, ad suauioris cytharæ nuptiales modulos se inflectere. Pulchriùs pronuba Iuno eum digitum sponsorio annulo adornat, qui index victricis manus, cum eadem gladium fortiter vibrauit; nec pudor est, Gradiuum Martiales æstus, duplicesq; furores temperare, dum molle melos Cytherea cupit, & expugnatum se fateri, cum ipse Hymenæus agit cuniculos, eosq; eiaculatur ignes, qui etiam ferrea & Chalibæa molliunt corda. Ita Hymenæi vis Encaustico assymbola est vitro; ipsum quoq; inuictum in tantùm adurit Alcidem, vt ingenuè de se fateri cogatur, quòd

Quem

Quem nec mille feræ necnon Stheneleius hostis
Nec potuit Iuno vincere, vicit Amor.

Tibi tamen amorum tedæ non afferent armorum tædia Magnifice Dñe. Minimè de Martiali remittes spiritu, quia ALEXANDRæ *fœderatus es; quæ vt domestica iam Tua Pallas statariam apud Te professa militiam, nunquam pro Te missionem postulabit. Quare omnis militet æther Vestris Illustres Neosponsi connubialibus ignibus, & tanta Magni Nominis fœdera per patentem diuulget orbem.*

Vos ad Paterni Stemmata Sanguinis
Magnas Nepotum addetis Imagines,
Vos Prole Magni, pro trecentis
Fulcra Domus parietis annis.

Ita vobis precsero siue solum seu premar ipse solo.

ILLVSTRES NEOSPONSI

Voueo

Deuinctissimus

IOANNES AVGVSTINVS COLVMNA,
Canonic: Regularis Lateranensis Professus Ceruenensis, m. pr.

INSCRI-

INSCRIPTIO PRIMA
Illustri Magnifici Domini Neosponsi Nomini.

Eò Famæ Tuæ vberes exundarunt dyacopi,
Vt Sarmaticis non inclusi fontibus, in vniuersum Orbem
quâ maris extremis tellus includitur vndis,
Natiuam Ortus sui transfundant scaturiginem:
Magnifice ac Generosè Domine Stanislae Pońkiewski
Tribune Terræ Nurensis.
Non nouit vocalis fama tenebris inuolui,
Sed ex angustijs augusta emicat virtus;
& splendor nitorq; eius, eò magis in altiores honorū assurgit apices,
Quò gloriosa magis Maiorum persentiscit facta.
Hauriant ex turbido obsoletæ Antiquitatis,
Quorum Nobilitas obscuro sæculorum in fundo versatur.
Tuæ Virtutis Claritudo
Meritorum eminentiâ, Generis prosapiâ, in summo atque aperto posita,
lucem alieno non accipiet à calamo.
Scilicet
Sat Illustris de suâ suorumq; Familiâ,
Cuius lumen aut aliorum euerberat oculos, aut Hostes verberat.
Illi tantum auitis aliorum innituntur Triumphis,
quorum non bene stabilita gloria
ad minimum etiam aduersæ felicitatis nutat Aquilonem;
ast quos Hectorea bene firmauit & formauit virtus,
non tantum venalia execrantur fulcra;
verùm etiam
ad sæuam furentium ventorum infracti rabiem, aliorum suffragantur imbecillitati.
Sic
Quid iuuat si quis male mutuato fulgeat auro?
Gaudeat sane aliorum faltis, quem factis fama exclusit Heroicis,
aliorum titulos, per gloriosos recenseat Syllabos,
qui suo labat animo,
Crepet Numarum titulos quem vita increpat.
Non expedit Tibi Magnifice Domine hæc proferre

 quem

Quem non adſcititijs Fama depinxit coloribus;
Sed propria virtutum inſigniuit ceruſſa.
Extant hæc virtutum pſymmittia in Maioribus Tuis,
quorum ſplendor in multis accenſus ceris
ad mortalem nequit extingui cereum.
Non indiges iam Sarmatia mehercule, Hercule:
dum Poñkiewſcyorum Grandes cernis Titulos.
Gloriare decrepita vetuſtas Heroibus tuis:
Polonia noſtra
nullos præter vos agnoſcit in inextricabilibus ambagibus prodromos;
quorum Illuſtres Heroes Stanislai, Floriani, Adalberti, Poñk iewſcij,
nouerunt etiam aſſymbolam
Sereniſsimo Vladislao IV
præſentare Naturam;
Dum in Regalia eum prouexerunt faſtigia.
Vlteriora non audet calamus Anteceſſorum Tuorum
metiri metris facinora,
quibus, Exoticis inclaruerunt nationibus:
& licet
Maiorum Tuorum Nomina in mortuales pridem reſoluta ſunt cineres;
Nihilominus Fama Veſtra obliuioſum neſciet Heſperum,
Felices ſemper habitura ortus.
Sic difficile illos lethæis inmergere vndis,
Qui ſculpſerunt perennem in corde Patriæ ſuæ,
Virtutis & magnanimitatis Ideam.
Buccinabunt Martiales arenæ Generoſum Confratrem Tuum
IOANNEM POÑKIEWSKI
qui vna tecum hoſtiles animos & ſtrictis nouit adoriri gladijs,
& ad adorandam Gentilitiam Soleam deiectos cogere,
Grande Anteceſſorum Tuorum Nomen
Semper ad matura pericula & Martiales terrores extitit interritum,
imò funeſtum hoſtibus minitans interitum.
Rubet iam Gentilitia Solea Veſtra hoſtili immerſa ſanguini
cui
non ſolùm iuuat ſolum calcare,
Verum etiam Solium Oſmani in fatale conuertere ſpolium;
Capita Coſacorum confringere;

Bistonum animos & Feroces Scythas contereres;
Sub
Gentilitio Crucis militanti labaro.
Sensit Te Othomanus ad Portam suam Annibalem
& sub Tua non semel depressus gemuit Solea.
Inde
Semper vos vetustis recitabit annis Fama superstes
quæ facinora vestra tricubitalibus æternæ memoriæ inscripsit literi.
Sic
Incinerat nunquam has virtutes amarum fatum,
quas ipse inciderat Honor.
Ita nunquam seuera Libitina aureas Nominis Vestri fatali puluer
insperget literas:
quia illos
Nobili armorum Vestrorum excutietis Soleâ.
Testantur suum Herculem Thebæ Macedonia Alexandrum,
Te norunt cuncti totus te suspicit Orbis.
Et pleno laudes concinit ore tuas.

INSCRIPTIO SECVNDA
Illustrissimo LASOCCIORVM Nomini.

Conuolate Heliconides, ex Nobili LASOCCIORVM nemore
hanc in chartam Musæ,
Et
LASOCCIANIS asuefactæ Syluis (quia illorum inquilinæ estis)
in laudes eorum excurrite.
Huc volatilis fer fama gradum;
inter Martiales lituos Nobilissima deprædica Nomina,
quæ attonitus suspexit Orbis.
nempe ex vngue nosce Leones;
Et LASOCCIOS
Vel inde dignos reputa, quod in Nomine habeant nemus:
Ex quo
Meliora quam Ægyptij Honorum assumant auguria.
reperies in hoc Illustri nemore miras arborum Metamorphoses.
Quæ nouerunt proceras arbores in Mareschalcales
transmutare Scipiones, quibus

quibus aut labentem Patriam fulciant, aut defendant.
Adeoque
Hoc illustre Nemus in eam protuberauit prolixitatem,
in quam Astiagis in somnis arbor:
nisi quod illa Asiam solùm;
Hæc verò grandi ramorum fastigio, totum obumbrat Orbem.
Et quemadmodum inter Heroum animos
pusillam nasci virtutem indignum est,
Degenerare quercum in fruticem contumelia Syluæ est;
Ita LASOCCIANVM Nomen, Patrio sermone nemus referens
non humiles deiectarum arborum truncos;
Sed proceras magnorum Nominum producit ornos,
quæ ornandæ toti sufficerent Patriæ.
Hinc satis hoc Vestrum Maturum nemus constat esse,
quando ita ad clara maturuit Nomina.
Sanè vt in irriguis vallibus plantatæ arbores;
ita Heroa in Domo Vestra virtus præ alijs succrescit felicius.
Ades magnamino non minor Hercule
Perillustris
Magnifice ac Generose Domine Domine VENCESLAE LASOCKI
Succamerarie Terræ Zakrocimensis
Qui non in Nemæis syluis, sed in Illustri Nominis Tui nemore,
Sueticos Gentilitiâ Soleâ Tua bene nosti conterere leones,
Et ipsis Fatalem incutere terrorem.
Nempe laurus tantùm in Tuo crescit Nomine,
Imò, si Oleas & Palmas vellem redigere in calculum,
Dicerer æstatis velle notare rores
Addunt decorem protuberanti huic ex Tuo Nomine syluæ
Non sterilia lolia, sed Illustria MALOWIESCIORVM lilia,
Quæ Cerueneńsi non tantùm Canonicæ expirant odorem;
verum etiam inter Martialia pericula eodem redolent thymo.
Contemnitis quidem Nobilissimi MALOWIESCII vel solo vestro Nomine
fluxam mundi Famam.
Sed
Eximius Virtutum Vestrarum fulgor nunquam ita recondi potest; vt lateat.
vel indè
quia lucē Vestrā Magnis LASOCCIORVM bene iungitis splendorib
Arcop

Areopagum Nominis Tui nemus Perillustris Dñe. iure dixerim,
qui non ligatis oculis more veterum discernis causas.
Non egent Orphanæ causæ Patrono
Te Iudice.
Nullum denarium intra limen Tuum admisisti male intrantem:
Neminem prius condemnasti, quàm quem reum causa ipsa non oppresserit.
Ita
Sacram amplexus fuisti Themidem, ne diuitem Te faceres Midam.
Habes etiam & funestas in Tua Sylua taxos,
Sed
Quæ solis Hostium deseruiunt funeribus.
Viret in exteris campis hoc Nominis Tui nemus,
& famæ Nobilis viuit surculus
Qui ampliori adauctus numero, in maiora excrescit augmenta Fortunæ.
Non semper Sole exotico clarere claritas est.
Nec multum nos illustramus; dum lustramus,
Etsi illuc Thersites abieris, tersior vis redibis.
Satis est peregrinum solum caluisse; non calcasse.
Non itur illuc propter mores; sed propter rumores.
Adeoq; quid quærere terras
Externas prodest, alioq; sub axe iacentes?
Qui manet, atque domi tacitus sua gaudia carpit,
Plus habet hic vitæ, qui trans mare currit & Alpes,
Plus habet ille viæ.
Sed non te hæc tangant Magnific. Dñe. LVDOVICE LASOCKI
Pocillator VISZOGRODIENSIS,
qui florem ætatis Tuæ in odorem Patriæ destinans,
exoticos ita perlustrasti Soles,
vt plus eis luminis attuleris,
quàm ab illis mutuasti.
Non cuilibet sanè hanc contingit venire in Corinthum,
Tibi expedita peregrinatio.
Lætare Perillustris Magnifice Dñe. VENCESLAE LASOCKI
quia hoc nemus nulla arborum nutrit opprobria,
nec turpi descifcit Progenie;
Sed aureos protuberat fructus.
Bene

 Assuetus

Aſſuetus huic Nobili Syluæ, Brzezinſciánus ales
nullò magis
quam ad Veſtra properat nemora,
In cuius, nidum ſibi & vterino ſuo, arboribus
ad honorum conſtruit faſtigia,
vt vicini cælo citò in cæleſte euolent Capitolium.

INSCRIPTIO TERTIA.

ILLVSTRIBUS NEOSPONSIS

Multi Illuſtribus Patrum dotati Nominibus,
Negligunt Famam grandioribus virtutis ſuæ adaugere incrementis:
Deſes enim indoles contentatur in Maiorum irrepſiſſe titulos,
nec curat Solem cum degenere Aquilæ pullo:
vbi Paternis euecta humeris lucem hauſerit.
Multi alciatos Parentes nacti
exiſtimant ædificata virtutis ſuæ Palatia,
ne Famam ſuam vltra extendant.
Erigere tamen ſe ad inſtar coloſſorum Paternæ virtutis,
- - - Non concidere decet.
Fruſtra ille Scipionum ſtirpem clamat & robora,
Cuius arundea propago ad omnem ventum nutat.
Quiſq; ſibi ipſi Famam debeat, nec ſe Illuſtribus Auorum augeat vmbris.
Gerant plerique in lingua Parentes
Vobis STANISLAE & ALEXANDRA
Multus, licet mutus in ore Pater
Ita Paternis ardetis virtutibus
vt omnem virtutis humorem ex Materno exſugeritis vbere.
Sic
prout nunquam degenerem progenerant Aquilæ Columbam
Et veſtris Nominibus portentum eſt à Parentibus degeneraſſe,
aut eadem virtutum non incedere orbitâ.
quâ illi ad ſublimes Honorum inceſſerunt Curules.
Aperiet tibi Magnifice Doñe. Palladis Tuæ ex Materno Sanguine
Gentilitia Clauis,
ad omne Honoris Capitolium, aditum.
Qui quamuis latè per veſtram ſpatiantur Familiam;
Semper tamen magis & magis augentur.

Et si inimica Fata velint Vos obliuiosis claudere sæculis,
facilè eadem claui omne gloriæ reserabitis iter.
Felicem Te hodie esse puta Polonia,
vbi LASOCCIANA cum PONKIEWSCIORVM iungitur Familia
certè ALEXANDROS genitura, quia cum ALEXANDRA.
Astringitur fortius quam Adamantino vinculo amantis animus,
& arcano quodam copulatur voluntatis nexu,
vt nulla eos aduersa dissuat Fortuna.
nempè
Illustris Magnifice Dom̃e. PONKIEWSKI
Solea Tua est Nuptialibus flammis alimentum,
Optimè ad Triumphales tanti connubij flammas,
eiusmodi gloriosa fertur materia.
Habebis Sarmatia extra Græciam Helenam,
Et quod olim illius facies nouit acies quot tela quot enses;
tot tibi hæc instaurabit Honores.
Non vni iam Honorio Honor Epythalamico concinet multistycho
Vbi & tibi Magnifica Doña. Neosponsa
Canitur - - - - - - Matris Tuq; voluptas
Subdita viue Deo subdita viue Viro
Iucta place Sponso, lectumq; tuere iugalem:
Vsque Tuum decoret vita pudica torum.
Dederunt tibi Magnifice Dom̃e. Neosponse.
Ciues Sarmatiæ, Ciuicas, Patria Murales,
ego etiam Apollineo verticem Tuum, Nobilissimum
deuincio serto. Exigite annos
Mille ille & quantos vixit Cumæa Sybilla
Illa, Beati ambo seroiq; videte Nepotes.
Mellea vobis extra Palæstinam fluent sæcula

Scilicet
Sub Gentilitia Vestra Cruce; ad cuius insigne
Concidet omne malum surget & omne bonum,
Tam diu vel inde, Fama Vestrum Nomen invltimas extendet oras;
Quam diù Illustris Splendor Vester, triumphalem
in decades & myriades annorum applicuerit Crucem:
Excogita tibi igitur Polonia qualium cupis Heroum Titulos,
Finge quod hic Achilles egregiam ducat Briseidem

 Iupiter

Iupiter Iunonem, Mars Palladem
- - - & præstanti corpore Nympham.
Omnibus figmentis veritatem inducit
STANISLAVS cum ALEXANDRA.
Quapropter DEVS Author
Connubij inceptis adsit fax, sitq; secundo
Producant cursu centum feliciter annos
Alterutriq; alter siet omni tempore vitæ; dulce leuamen Amen.

APPLAVZ WESOŁY

Wielmożney Jey Mośći Pánnie

ALEXANDRZE ŁASOCKIEY
Podkomorzánce Zakroczymskiey.

Nayżeś mi ktory w mądrym śiedźiß Hippokrenie
Wdźięczne ślicżney sonáty intonuiąc pienie/
Choć krople iedne łáski błáhey mey mánierze
Wokrągley z Dryádámi przechodząc się Swerze;
A wy tez Mnemnożyńskie y Márpesá stáły/
Ktoreśćie przy Orphea bándorze skákáły/
A nie vżyte z twárdym Kaukázem kámienie/
A z Dodonskiemi drzewy Phæbá ránne cienie
Milego skłońcie vchá ni iáko w Kámeny
Wesołe wsczynáiące niskim rytmem sceny;
A wy przybráne w modne Káliopy mánty/
Echo podrzeźniáiącá w pußczách swemi kánty
Wespoł/ ludźie zdźiczáli Fauni Satyrowie
A Dyánny myśliwe co tylko po łowie
W Nemeyskie pußcze spießno chodźićie z Pánnámi/
Z Káledońskiemi woyny miewáiąc dźikámi/
A od wás niech vsługá idźie należyta/
Muzy z Pegázowego zrodzone kopytá;
A ty záś Pánie niegdy coś wynálazł krzywą
Pißczałkę/ y Minerwy z swą surmą krzykliwą
Z nimi cny Apollinie w teorby w Cytáry/
Vderzayćie/ draźniyćie bándory bez miáry/
Wiele wás tylko Muzow w Sycylyiskim kráiu/
A niebotycżnym bywa z Muzyką w Sáráiu/
A wiele wás Párnássy trzymáią y wody/
W ktorych wspániáley pozbył Nárcyssus vrody/
Wiele kwiećiem vsłáne Helikońskie Cory
Boockię záprasßáią ná vćiechy gory/

Wy śliczne Nymphy/ oraz krynizne Naiady/
Przybywaycie/ y liczne pełnicie gromady.
W stronę Ægis kámienna/ y Marsá szyszaki/
Y twoy Bellono Páncerz/ y woienne znáki/
Ná stronę Tarcza wierna/ ná stronę Rałkánie/
Ktorys w ognistey Etnie chromy kuł Wulkánie/
Precz mi ztad obośieczne Gradywá Koncerze/
Y ogniści ustapcie ná stronę Rycerze/
Troiáńskie odlaczcie się/ odlaczcie pozáry/
Do moiey was nieprágnę bynamniey Cytháry/
Już nie Párydá ogniow/ lecz iskry Hymená/
Wesoła potrzebuie do siebie kámená.
Ty tylko Muz Ochmistrzu/ przy moiey Cythárze
Nieco się zábáwiwszy/ każ tey śliczney Parze
Pieszczonym Palcem Nimphom/ Narcys ná Korony
Zbierać/ y intonowáć zgodnie do mey strony.
Niechay Stadła miłego uwieńczáia głowę
Lilie/ y Fiałki y liścia laurowe.
A ia záś odsádziwszy smutne Fletu lessy/
Y śmiertelne ku ziemi skłoczywszy Kupressy/
Wesołe iuż záczynam Balety z ochoty/
Te me beda zábáwy/ te moie pieszczoty.
Wiec z skały Hipokreńskiey/ nie końskim Kopytem
Uderzoney/ co niegdy strumieniem obfitem
Strzeliłá; lecz Lálockich wybitey Podkowa/
Wziawszy w me pioro krople/ zá nauka zdrowa/
Tryumfálnemi kartę nápawam słowámi;
Miłemi ápplauduiac cney parze rytmámi.
Ktoryżmi Dedal chybki/ kto náżyczył piora?
Ze trzyma wznieśionego Olympowa Gorá.
Ktoryż mi młody Ikar skrzydłem kredensuie?
Że się w kráie Niebieskie/ wznieśionym bydź czuie.
Lub ktoryż Belerophon w Tryonskie mię stropy
Przenioszszy w swoie wkraczáć roskázuie stopy.
Powiedzcie proszę Nieba/ powiedzcie Pleiady/
Czyli tego prágniecie bym w wásze szedł ślády?

Powiedz-

Powiedźcie mi Plánety/ y szczęśliwe gwiazdy/
Żeglarzom gdy ná morzu odpráwiáią iázdy.
Powiedźcie nocnym Nawom przychylne árktory/
Ktory mię do was Afryk swemi przygnał pioty?
Ledwie się poczną w myślach z sobą álterowáć/
Alić wiátry przestawszy skrzydłem swym wáchlowáć/
Ná źiemię spuściły mię; w dalekie kráiny/
Pod niebotyczne skáły y buyne doliny/
Gdźie wdźięczny polá strumień bystrey rzeki porze
Pędząc piasek z kámieńmi/ zá Báltyckie Morze;
Pozrzę/ aż las wspániáły; tu dęby wysokie/
Rozkosznym ćieniem Polá zákryły szerokie.
Tu Iáwory/ lipiná obszerna/ topole/
A chrośćiná záś gęstá z Brzeziną ná dole.
Tu Niebá tykáiące prosto stoią sośnie/
Y cokolwiek iákiego drzewá kędy rośnie/
Wszytkie mi w oczach były. Dáley záś gorámi/
Idąc/ co się z Phæbusá rowniały Dworámi/
Widzę Włoskie ogiárdyny/ co w koło odziały/
Cypry/ lipy szerokie/ y buk też nie máły.
Y dęby z nimi buyne/ winograd przy gorze/
Chmiel przy płoćie/ szczepiony z tykámi po sznurze.
Ledwie co nogą chybká do Ogroda skoczy/
Alić iákaś Dyánná záchodźi mi w oczy.
Drogiemi ozdobiona zewsząd łáncuchámi/
Tu Dyámentowemi lśniąca Pierśćieniámi/
W mody pięknie y strzoynie/ kształtnie dość odźiana/
Twarz Páńieńskim rumieńcem vpurpurowána.
Bogátym szczycąca się w szátach złotogłowem/
Oblicza Anyelskiego/ wdźięczna iednym słowem.
Zdźiwiwszy się vrodźie/ y dość miłey cerze/
Zástánowić się w kroku nie mogłem/ y w mierze
Chćiałem vpáść/ wstyd nie da/ boiaźń serce śiecze/
W tym po długim momencie/ śmiele do mnie rzecze.
Dobrey myśli y śmiáłey bądź/ stráchy ná stronę/
Masz mię zá Przewodniká/ masz mię zá obronę.

Twie

Nie bárdzo ś z domu zbłądził / wesoła nowiná /
W swoiey zostáieß ziemi. Polska to kráiná.
Tá Rzeká ieſt Sármáckich wod pierwßym Hetmánem /
Wiſła ia z dawná zowia / y dziedzicznym Pánem.
W tey ziemi záś imioná możne mieyscá máia
Od Láſá ie Lasockich w Polßcze názywáia.
Tu ſławni Małowiescy w Powiátách mießkáia /
Sławe záś Małowieskich y Kościoły znáia.
Ich imie ſpáceruie w Oyczystych honorách /
Inni záś w Duchowieńſtwie ná pilnych dozorách.
Tym sławá ich / Herbowne ná głowe lilie /
Z ochota miáſto lauru zielonego wiie:
W Domie ich honor rece z cnota roſpościera /
Do Senatu wolna im rad forte otwiera.
Ná znák swych checi / dawno weſołe ich czoło /
Lilia wonnieiaca iuż otoczył w koło.
Te to ſa Małowieskich w Polßcze te ſa zná /
Ktore ſławá w ich Domu złaczyłá prawdziwá.
Ty z temi ktore ſłyßyß w tryumfách okrzyki /
Poczniy weſołe / oraz y brzmiace muzyki.
Te pieśni / y weſołe w ápplauzách kánzony /
Co ſie áż pod niebieſkie wzbiiáia Tryony /
Dziśieyßemu Weſelu mile kredenſuia ;
Y wdziecznym pálcem nuty śliczne intonuia.
Dziś hołdownicza miłość cney Lasockiey prośi
W Dom Pońkiewskich, y świátu iey vprzeymość głośi.
Już niewzruszony vmyſł / iák dyámentowy /
Dziś wpráwia w áffekt wieczny / y wieczne okowy.
Inßym śliſka Fortuná to dáie / to bierze ;
W iey záś Domu w ſtáteczney mießká mánierze.
Tych w pełni poſtáwiwßy / ná zachod obraca /
Swego ſtátku w Lasockich Domie nieutraca.
Nie iednego Monárche podnioßßy wyſoko /
Z głośna ruina zrzuca w Acheront głeboko.
Tu iák weſołe ßcześciem w wily ſie Zefiry /
Ták záraz fat zazdrosnych vſtapiły tyry.

Temu

Temu / gdy długowieczne zamierza affekty/
Zołć kładzie; y w puhary swe mieβa konfekty.
Leć iák do nich wtoczyłá swe βcześcia koleia/
Ták sie záwβe opuβtem złotym sławy leia.
Lube iey sa w POŃKIEWSKICH Lubiczu gościny/
Codzienna to gospodá nie żadne nowiny.
Jeżeli chce POŃKIEWSKICH sławe zmierzáć słowy/
Musiałbym βtuki ná to záżyć Dedálowy.
Albowiem iák z Kárpátskich gor Krynice płyna /
Ták ich ná Polskie strony dzielne czyny słyna.
Pełne ich sa gránice / pełne y Podole /
Y w sámym Bisurmáńskim ma romel Stámbole.
A kedyż cnot nie biia pozorem βmárági ?
W Acherontách nie tráca głośne Sławy wagi.
Wzbiłá sie wgorne niebá nieśmiertelna sławá /
Jeβcże pod czás Łokietká ; pod czás Władysłáwá ;
Y teraz Sławá Twoiá w iedne chodzi sfory /
Y v IANA TRZEĆIEGO twe płáca Kándory.
Niech Twoie Męskie dzieła opowie Kroniká/
Ktora POŃKIEWSKICH glánce obβernie zámyká.
Nie mogły Seymy Wálne ni Krolewskie Trony/
Bez wáβey decidowáć co śmiele persony.
A dáley sie nie βerzac to im przyznam śmiele /
Że ich sławá nie gości w śmiertelnym popiele.
Gdybyś sie z fátálnego piasku otrzepáłá /
Troio można / coś meżow w sobie záwierálá /
A Polskich Káwálerow w pilna cene wziełá/
Tobyś w ten czás POŃKIEWSKICH obaczyłá dziełá.
Spoirzyβ ; álić BRZEZINSCY w tym zostáia znáku /
Y bláskiem sławy świeca iák Pheb z Zodyáku/
Ná ktore pátrzac świátłá y sam iuż stooki
Argus / by setne musiał zmrożić swoie wzroki.
Herkulesem Sármáckim / ich sławy mieniły/
Że w tym Domie Zwycięskie pálmy sie krzewiły /
Tuż wielomowna sławá z tym bieży imieniem /
Gdzie Złotooki Phebus swym świeci promieniem.

Cne konſzty dawno w twárde Mármory wpráwilá/
Zlotymi literámi ich cnoty wyrylá.
LASOCCY w Polſkim Niebie ſa Fortun piáſtuny/
Ktorych ſlawy śmiertelne nie ſkryia Cáluny.
Kiedyby kart zwyćieſkich ſpytáć ſie godźilo?
Wiele ſie Synow Przodkom podobnych zrodźilo/
Wenyby vbywalo; iák dźiedźiczna ſlawá/
Prádźiadow ſwoich ſzezerze zwyklá pátrzyć práwá.
Niechay tám Odrokowie od cnot odſtrzeláia/
A práwie ná nic Przodkow dźielá wywracáia/
Niech Oycowſkie Kártány/ kuć każa ná plugi/
Niech gránaty ná Wilki/ lubo rożen dlugi/
Przylbice niech ná gárce w Kuchni obracáia/
Y Paláſze ſwych Dźiádow ná lemieſze dáia/
LASOCCY tak ſie pieknie Przodkom applikuia/
Obrázy nie miniá/ lecż cnota ſarbuia.
Ten tylko potrzebuie do Cnoty bieliď'á;
Kto żyćiu do roſpuſty roſpuśćil wedźidlá:
Temu Domu iuż dawno przychylna Fortuná/
Pod nogi iáblko ſwoie/ zlote zrzuca rtná.
Przyznáć im/ że ruiny w tym żadney niemáia/
Bo Dom Márſzalkowſkiemi láſkámi wſpieráia;
Y lubo tá Cna Páni ná Sferycżnym kole
Jednego trzyma w gorze/ iák iákie ſokole/
Lecż ſetnego zrzućiwſzy ná śmiech Jxioná
Krzyżuie. Tu goſpodá ieſt iey vlubioná;
Nie ieden iuż Phaeton od Niebá wlaſnego
Piorunem zaſtrzelony. Tu wielowládnego
Honoru curs odpráwia/ iák Pheb w Zodyaku/
Raz wiezdza ná Bliżnietá/ álić bedźie w ráku;
Ták po ſtopniách przez Dom wáſz Honor ſpácerúie/
Ták temu/ iák y temu ſzczerze kredenſuie.
Nie rádá ſie w ciemnośći v was ſlawá kryie/
Lecż w Oycowſkich ſplendorách áż ſtrzela w Auſtryie.
Pelne traby chrapliwe pelne Tolumbaſy/
O tym beda zgrzybiále pámietáły cżáſy/

Ják mężnych widźiał Wiedeń / Cesárska Stolicá;
Jáka do nieprzyiaciol w wás byłá tesknicá/
Sáme to Cny Ludwiku powiedzą Párkány /
Jákoś z twym Regimentem wálił iego ściány.
Nie iednego Herbowna zdeptálá podkowa /
Temu szyiá zwáloná; temu spádlá glowá.
Jeszcze y Dniestry bystre do tych czás rumiáne /
Płyną po trupách zgniłych metne; á stąpáne
We krwi polá / bieleią jeszcze się kośćiámi /
Twoiemi stratowáne mężnie podkowámi.
Co rzekę kedy wiátry wzbudzáią Tyrolskie
Morze ciche / Lasockich tám iest imię Polskie.
Cny Ludwiku / tá świátłość ktora świeci w Tobie /
Ani przestánie świećić / choć w Sypilskim grobie.
A choćiażby zazdrosne Fátá się zmowiły /
Zeby Wam do Honoru bramy záwáliły /
Otwiera złotem kluczem Herbownym honory
Kraiewska, á Lasockich tám wiedźie splendory.
Zaden się nieprzyiaciel w te Wieże nie wkrádnie /
Bo przestrzegą Cni Meże tych Jázonow snádnie.
Miły státek Fortunie / Miła iey stáncya /
Zwlaszczá gdy iey náucza státku Konstáncya.
Jeżeliby zocżyli gdźie nieprzyiaćielá /
Wszytkim się Cny Strzałkowski odwáżnie odstrzelá.
Honor został w tym Dom e / á Honor ktorego /
Swiátło po dźiśdźień świeci / On Stolnikiem tego
Zakrocimskim stánowi / tám tego tym czásem /
Miánuie Wyszogrockim szczęśliwie Podczáśem.
Ktorego często bitny Mars z Miłą Bellona /
Zwyćiestką wieńczą głowe w swym Pułku Korona.
Coż rzekę o Łaczynskich? Ktorego z tym Domem
Lasockich sławá łączy Szczęścia całym promem.
Spuszczáiąc / zaprzągą im iuż Fawoniusze /
By ná tych Galeotách fortunnie ich Dusze
Ná Elizeyskie Polá / lub pod Horyzonty /
Prowádźiły / miiáiąc przykre Helesponty.

Látá po Laʒychewſkich Ziemiách miłym lotem/
Skrzydláſtá buyno ſławá / á co raz obrotem/
Po ſwoich ádherentách cyrkul odpráwuie/
Fántázyi LASOCKICH, Páńſkiey ſie ſtoſuie.
Málo iey ná świátowych ſzerzyć ſie fáworách/
Ale ieſzcze w Zakonnych chowa ſie Klaſztorách.
Podobno że ná głowie Męſkie Laury miewa/
Ktore z Imienia Cnego Marya oblewa.
Ani ćiebie przeminąć może pioro moie
Przezacna Stolnikowa: Wdźięczne imie twoie/
Ziednoczyło LASOCKICH z wielkimi domámi/
Iuż to z KOSOBVCKIEMI, iuż to z GEMBARTAMI.
Ná ktorekolwiek rzućiſz Polſkie ſtrony okiem/
Záwſze ſie Echo wzbija o Domie wyſokiem.
Wſzedźie im ſławá miła mieyſcá zápiſuie/
Y ná rękách pieſzczonych nośi y piáſtuie.
A podobno zá czáſow wiec ſtárego Lechá/
Sławę ich głośne świátu wyſtáwiáły Echá.
Wymowić Fortun miłych ſtutecznie nie mogę/
Gdyż nie o Korydonie ieſt piſáć eclogę.
Iednák ſzcżerze wytrabi ich dość ſławne dźiełá/
Cna Polſká co im Imie chwalebne zrodźiłá.
Ná oſtátek trzebáby w pomoc Demoſtená/
Aby ich Cne Imieniá wyſtáwiłá ſcená.
Trzebaby Orátorſkiey w ſpráwie tey / náuki/
Ktoreby Cnych LASOCKICH ogłośiły ſztuki.
Lecz choćiażby konceptem o to ſie kuśiły/
Nigdyby ſwoiey woli dość nie vczyniły;
Gdyż iák wzburzliwym Morzu w gorę idźie Nawá;
Tak LASOCKICH w Syony podnośi ſie Sławá/
Ieśli chce Vrodźiwych w tym Domie Pándorow/
Co ſie do wiekuiſtych ſuwáia honorow/
Znaydę z tey ſtrony wdźięczney HELENY vrody/
Co twarza Krzyſztałowe wiec celuia wody/
Tu Bryzeydy piekne/ wyſmukłe Wenery/
Ktore przechodzą zorzą ranne/ miłe Cery.

Z dru-

Z drugiey zaś pałáiący Mársem Hektorowie/
Nieustrászeni w Polu bitnym Augustowie.
Z ták tedy Zacnym Domem zpowinowácenie/
Sławny ma PONIKIEWSKI, y Cne sławy mienie.
Te gdy ia dzieła słyszę mnie publikowáne/
A Laury Zacnym Domom dawno zgotowáne.
Vmyśliłem do Aktu/ nieco wesołego/
Spieszyć się/ dopomagáć czásu fortunnego;
Wiec pełnie me záczete miłem Wierszę końcem/
Poki się sustentowáć świát ten bedzie Słońcem;
Poki morzá wprawione sztucznie w miálkie brzegi/
Swe beda odpráwowáć przy Tetydzie biegi;
Poki w Nemeyskich lásach Lwi mieć beda łoża;
Poki Gárgáry beda obfitowáć w zbożá;
Poki chybkim po Niebie Orły trzepáć piorem/
Poty się miła paro zászczyczay honorem.
Niechay wászym zamysłom Fawoniuszowie/
Powiewáia/ letni was głoszą Zefirowie.
Niechay ci śliczna Paro ten łaśk swoich Nile
Spuszcza/ co miłe świátu rad buduie chwile.
Niechay cie tego reká/ wiecznie błogosławi/
Co z Pompa ruinuie świát wszytek y stáwi.
Niechayci ten pociechy/ niech zsyła łásztámi/
Co niebieskiemi włada ná Niebie Sferámi.
Niechay cie żegna reka ten Potentat Swieta/
Pod ktorego obraca świát cały się pieta.
Niechay was szczebietliwa tám rozgłosi sławá/
Kedy Alcydesowa gościłá Buławá.
Niechay wam sam gościńce do pociech gotuie/
Tám gdzie tylko rad Phæbus Złoty spaceruie/
A kedy w Hesperyiskie wiec západa wody/
Szkárłatney postradawszy y Swietney urody.
Tám niechay Paro śliczna twe złaczenie bieży/
Kedy Faeton stárty w Erydanie leży.
Gdzie tylko swym splendorem/ gdzie zásięga Słonce/
Memnona oświecaiac Kaukaz y Edonce;

Gdzie Thetydá rozmokłá / sączy sie nurtámi;
Y Neptun okrutnemi tłucze sie burtámi;
Tám Cna wylátuy Paro / sławą y dziełámi /
Prádziádow náśláduiąc Kunsztem y Cnotámi /
Bogday w czym! Spraw ty Boże / ztąd wrosłá chwałá.
Jáka Honoryuszow w Cnym Rzymie pękałá /
Niech wásza sławá trwále nápełniáią Druki /
Niech honor z Dziełmi idzie áż ná poźne Wnuki.
Niech wam Páni tá ktora przyiaźni száfuie /
Te serdeczne kochánia wiecznością nituie.
Sliczna Paro / obtadći Párká z złotey przędze /
Dni wásze ná potomne wieki iuż przaść będzie.
Bogday w Potomkách wászych sławá sie świećiłá /
Tá co w Prádziádach Sławnych iáwna záwsze byłá.
Niech sie w Lásách LASOCKICH Pállás sámá leże /
Ktora ták iák Słoneczny dźień niechay zásieże.
Wász to Muzy Apollo dziś czyni wesele /
Z wászego Pułku Nimfá / tylko w ludzkim ćiele:
Więc głośna Cytro wspołek Kápelle z Nimfámi /
Sliczney Parze: przygrawáy swemi Koncentámi /
Entuszem wesołym dziś lubo wzruszone /
Muććie mutety / Rytmy składaycie vczone.
Ochotne Nimphy temu / Párnas porzućiwszy /
Y wszytek Aoński sie Frecymer zbliżywszy.
Solenny kiedy sie Fest wyprawia Wenerze /
W wesołey wszytkie twarzy niosąc mile cerze.
Ná prozbe do Cney Pary liczne konkurruia /
Dźisieyszym Neosponsom w ten text ápplauduią.
Od ćiebie miła Paro / niechay przykre chwile /
W Acheronty strec czynia / ty miey krotofile.
Zefir ći ktory chłodu miłego száfárzem /
Niech pilnie kredensuie / lubych pior wáchlarzem.
Sliczna záś Flora śnieżne pustynie y gáie /
W wdzięczne oku ludzkiemu niech przemienia Máie.
A Fijałki pachniące śrebrzyste Lilije /
Niechay rwie / śćiele drogi oraz Konwálie.

A niebá

A niebá ktore ná świát oczymá gestymi/
Pátrzacie ozdobione gwiazdámi ślicznemi.
Dayćie zmych ślicżney Parze vst wotá życżliwe/
Ogromne powtarzáiąc viue viue viue, Amen.